

Dotkli jsme se nebe...

Bez mučení se přiznám, že když slyším slova typu konference, seminář, workshop či přednáška, v hlavě mi naskakuje obranný mechanismus, který mi říká: „ Člověče, nechod' tam, budeš odsouzen k poslouchání dalších dlouhých a nekončících monologů!“ Navíc si myslím, že právě v dnešní době se až příliš přednáší, zasedá, schůzuje, mudruje, chodí po chodbách úřadů apod.

S malou dušičkou jsem i proto jako naprostý nováček jel na akci s názvem „11. Konference mužů 2019“. Dopředu jsem se obával oněch dlouhých monologů, nekonečných slajdů a formální atmosféry. Navíc, tři dny devadesát km od domova,... kolik práce jsem doma mohl udělat.

První šok nastal z prostředí, kde konference probíhala. Luhačovice miluji (ano, i vás Pozlovice), mám rád architekturu Jurkoviče, lázeňské prameny a procházky od kolonády k tamní přehradě. No a právě naše ubytovací zařízení se nacházelo na této trase. Úžasné.

Druhý šok nastal tehdy, když jsem v pátek večer během příjezdů začal poznávat více a více lidí z různých sborů v našem okrsku i mimo něj. Samozřejmě, že jsem si seznam účastníků „zájezdu“ předem nepřečetl, a to i z důvodu výše zmiňované obavy z tzv. rigidnosti či formálnosti konference. Nezajímá mě se o to.

Trvalo mi pěkných deset až dvacet minut, než jsem se dostal k večeři. Tento čas mi totiž zabralo vítání (se) a „shaking hands“ s dalšími příchozími. Byli to totiž moji kamarádi. Velmi jsem se zaradoval, že je vidím.

Páteční den skončil skvěle. Krásné prostředí, čisté pokoje, vynikající večeře, již od prvního momentu perfektní atmosféra a inspirativní přednáška bratra dr. Slowíka (už vím, že komunikace není pouze silnice). Vše bylo zakončeno večerním „agapé“, švédské stoly se můžou schovat. Bylo mi jasné, že se musím pořádně vyspat a těšit na další den.

Sobota byla krásná (i počasí) a duchovně bohatá. A ty chvály... a ta kapela...a ta neuvěřitelná atmosféra pokoje a klidu za doprovodu další přednášky a citací z Božího slova. Na skupinku číslo osm budu ještě dlouho vzpomínat (srdečně zdravím do Jihlavy, Třince, slovenské Myjavy, Roubaniny a Uherského Hradiště). Na odpolední procházce kolem přehrady jsme „ve skupinkách“ rozebrali téměř vše, co se dalo; tuším až do poslední částice „kosmu“. V sobotu odpoledne u mě, konzervativce jednoho, nastal definitivní zlom. Pochopil jsem, že se nacházím na akci, kterou Pán Bůh mimořádně požehnal. Pochopil jsem, že jsem obklopen úžasnými lidmi, neboť jim záleží na vztahu k Bohu a ke svým bližním. Napříč generacemi. Toto povědomí se stalo pro mne sanatoriem. Na chvíle u večerního sobotního programu či neformálních rozhovorů budu vzpomínat asi až do druhého příchodu.

Přišla neděle a bylo nám jasné, že se blíží čas rozloučení. Přednášky, účast na minigolfu či závěrečné mini kázání br. Jakuba Chládky opět nezklamaly. Pokud si ženy myslí, že jejich drahým polovičkám při loučení či chválách nekápala malá slzička, tak se mýlí. A to velmi.

Chtěl jsem těmito řádky říct, že jsem strávil víkend s vynikajícími lidmi, od kterých jsem se mnohé naučil. Vyrostl jsem. Užil jsem si to. U mnohých obdivuji jejich víru a odhodlání bojovat za dobré vztahy ve svém okolí, v církvi a v rodině.

Strávil jsem krásný víkend u erudovaných přednášek bratra Slowíka. Prožil jsem víkend s lidmi, kterých si mimořádně vážím.

Myslím, že organizátoři této akce budou mít jeden problém. Patrně se začne tvrdě lobovat za to – a věřte mi, že o lobingu něco vím a taky občas chodím po chodbách – aby akce s názvem „Konference mužů“ probíhala minimálně dvakrát ročně.

Milé bylo i to, když se na závěr poděkovalo panu kuchaři, číšníkům nebo paní recepční, která mi řekla, že si lidé o dovolených na hotel spíše stěžují. Toto shromáždění naopak žehnalo.

Děkuji za všechno, bylo mi s Vámi krásně.

S úctou.

Pavol Foltín, Slavkov u Brna